

депутатові та раді» [1]. Така норма дозволяє підвести під поняття «пропозиції» будь-який документ, у тому числі і проект рішення, винести його одразу на пленарне засідання, без попереднього його розгляду на засіданнях комісій ради, і за умови підтримки більшістю депутатів від загального складу ради, прийняти його голосуванням прямо на пленарному засіданні. А в інших випадках рада має можливість направити документ для проходження попередніх підготовчих процедур, таких як розгляд питання постійними комісіями або посадовими особами чи іншими органами, визначеними радою. Відсутність на законодавчому рівні об'єктивних критеріїв для визначення можливого, з вищевказаних, варіанту розгляду пропозицій депутатів часто приводить до посилення суб'єктивізму. Деталізація законодавчих положень у регламентах місцевих рад може спрямовуватися на звуження прав депутатів, позбавляти меншість можливості будь-якого впливу на процес прийняття рішень.

Отже, безсистемність та неузгодженість правових актів, які регламентують організацію роботи органів місцевого самоврядування, зокрема депутатського корпусу, ведуть до численних колізій у чинному законодавстві, які є підґрунтям муніципально-правових конфліктів.

Таким чином, проведений аналіз свідчить про те, що законодавство про місцеве самоврядування в Україні в частині організації роботи органу місцевого самоврядування, зокрема його депутатського корпусу потребує суттєвих змін, систематизації і в першу чергу – уніфікації.

Використані джерела

1. Про місцеве самоврядування в Україні: Закон України від 21 травня 1997 року № 280/97-ВР (з подальшими змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/280/97-%D0%B2%D1%80>

2. Про статус депутатів місцевих рад : Закон України від 11 липня 2002 року № 93-IV (з подальшими змінами та доповненнями). URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/93-15>

Ковалів Ярослав

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: к.е.н., доцент кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Кривокульська Н.М.)

ОБ'ЄКТИВНА НЕОБХІДНІСТЬ УПРАВЛІННЯ ЗВ'ЯЗКАМИ З ГРОМАДСЬКІСТЮ В ПРОЦЕСІ ФОРМУВАННЯ ІМІДЖУ ОРГАНІЗАЦІЇ

Розбудова нового громадянського суспільства в українській державі вимагає налагодження тісної взаємодії і співпраці організацій з громадянами та їх об'єднаннями, вивченні і врахування громадської думки у діяльності.

Об'єктивна необхідність управління зв'язками з громадськістю в процесі формування іміджу організації посилюється тим фактом, що Державна екологічна інспекція в Тернопільській області належить до організацій суспільного сектору економіки.

Відповідно до функціонального підходу суспільний сектор об'єднує усі організації сфери публічного управління, соціальної безпеки, законності і правопорядку, освіти, охорони здоров'я, соціальних та культурних послуг незалежно від джерела їх фінансування і організаційно-правової форми постачальника [1].

В основі віднесення організації до категорії публічних лежать такі критерії: виконання функцій держави; досягнення соціального і екологічного ефекту; "публічного інтересу", тобто те, наскільки організація діє в інтересах громадськості, а не приватних осіб.

Кризовий стан екологічної сфери України та її регіонів вимагає визначення кола територіальних органів екологічного управління і покладення на них системи функцій, однією з яких є зв'язки з громадськістю.

Державна екологічна інспекція у Тернопільській області (Держекоінспекція у Тернопільській області) є територіальним органом Державної екологічної інспекції України та їй підпорядковується. Метою Держекоінспекції у Тернопільській області є забезпечення реалізації державної політики із здійснення державного нагляду (контролю) у сфері охорони навколишнього природного середовища, раціонального використання, відтворення і охорони природних ресурсів на регіональному рівні. Положенням про Держекоінспекцію у Тернопільській області визначено, що серед системи покладених на неї функцій вона: забезпечує інформування громадськості про реалізацію державної політики у відповідній сфері; призначає громадських інспекторів з охорони довкілля і видає їм посвідчення, організовує їх роботу, надає їм методичну та практичну допомогу, вживає заходів щодо усунення виявлених недоліків і порушень у їх діяльності.

Отже, важливою складовою діяльності Держекоінспекція у Тернопільській області в процесі здійснення законодавчо визначених функцій і завдань щодо екологічного управління на рівні Тернопільського регіону є зв'язки з громадськістю. Однак, вважаємо, що побудова зв'язків з громадськістю не може зводитися до інформування громадськості про реалізацію державної політики у екологічній сфері (як зафіксовано у Положенні про Держекоінспекцію). Це обумовлено тим, що Закон України «Про інформацію» визначає, що «метою діяльності фахівців (служб, відділів) із зв'язків з громадськістю органів державної влади є: налагодження двостороннього спілкування між громадянами та державною владою для встановлення загального, спільного комунікативного простору, досягнення

взаєморозуміння, заснованого на достовірності, компетентності та повноті інформації» [2].

Тому, основними функціями щодо побудови таких зв'язків повинні стати, передусім, управлінська функція і функція гармонізації суспільних відносин.

Значимість виконання Держекоінспекцією функції гармонізації суспільних відносин обумовлюється тим, що інтереси суспільства і органу державної влади співпадають не повною мірою. Тому, виникає необхідність створення атмосфери відносин і довіри між громадянами і територіальним органом екологічного управління, розвитку професійного інституту зв'язків з громадськістю.

Управлінська функція зв'язків з громадськістю «забезпечує формування громадської думки, регулювання і управління нею в інтересах органу державної влади і громадськості. Найскладнішим завданням цієї функції є досягнення консенсусу у визначенні та розумінні інтересів органу державної влади і громадськості та компромісу в їх реалізації, тобто забезпечення гармонії, взаєморозуміння між організацією і громадськістю з метою досягнення якнайоптимальніших результатів» [3].

Управління зв'язками з громадськістю повинно бути елементом процесу формування іміджу Держекоінспекції у Тернопільській області. Такий імідж має бути ефективним, цілеспрямованим, тобто таким, що відповідає очікуванням і запитам громадськості.

Для формування концепції ефективного іміджу Держекоінспекції у Тернопільській області необхідна концептуальна система заходів, ключовими положеннями якої повинні бути: проведення територіальним органом екологічного управління системної інформаційної політики; формування компетентної громадської думки про державний орган; побудова і підтримання стійких зв'язків з громадськістю з використанням інструментів комунікативного менеджменту.

Векторність управління зв'язками з громадськістю в процесі формування ефективного іміджу Держекоінспекції у Тернопільській області повинна бути наступною: загальнофірмова комунікація (внутрішня та зовнішня); підтримання стійких зв'язків із засобами масової інформації; освітня пропаганда; лобізм; консультування громадськості. Така векторність сприятиме досягненню цілей органу державної влади, зміцнить його позитивну репутацію, посилить довіру до Держекоінспекції з боку її контактних аудиторій.

Використані джерела

1. Длугопольський, О. В. Підходи до оцінки ефективності функціонування суспільного сектору економіки [Текст] / Олександр Володимирович Длугопольський // Економічний аналіз : зб. наук. праць / Тернопільський національний економічний університет; редкол.: В.А.Дерій (голов. ред.) та ін. – Тернопіль: Видавничо-поліграфічний центр Тернопільського національного економічного університету «Економічна думка», 2014. – Том 15. – № 1. –

C.43-58. – ISSN 1993-0259.

2. Про інформацію: Закон України від 2.10.1992р. № 2657-ХІІ. ВВР. 1992. № 48. С. 650.

3. Білоус В.С. Зв'язки з громадськістю (паблік рілейшнз) в економічній діяльності [Текст]: [Навч. посіб.]. К. КНЕУ, 2005. 275с.

Ковтонюк Юлія

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник, д.н.держ.упр., доц. Толуб'як В.С.)

ЗАБЕХПЕЧЕННЯ ПРАВ ГРОМАДЯН З ОБМЕЖЕНИМИ ФІЗИЧНИМИ МОЖЛИВОСТЯМИ В ГРОМАДСЬКОМУ І КУЛЬТУРНОМУ ЖИТТІ

Ставлення до людей різних соціальних категорій віддавна було тестовим показником людяності та толерантності суспільства. Позаяк люди з інвалідністю складають найчисельнішу групу меншин, а комфорт та можливості реалізації потреб таких людей не приватна, а суспільна проблема – питання всебічної допомоги тим, хто гостро цього потребує, завжди на часі.

За даними ООН, від 10 до 15 % населення Землі (а це майже 1 мільярд) – люди з інвалідністю [2]. В Україні люди з обмеженими фізичними можливостями становлять теж вагому частку суспільства. За офіційними даними, станом на 1 листопада 2017 року кількість людей з інвалідністю в Україні склала 2,6 млн осіб (6 % населення) [1]. Тому забезпечення умов для безперешкодної їх участі у громадському і культурному житті, створення для них можливостей мистецької та інтелектуальної творчості, доступу до надбань культури і мистецтва становлять важливий складовий елемент успішного розвитку всього українського суспільства.

Для забезпечення прав і можливостей інвалідів для участі в громадському і суспільному житті нарівні з іншими громадянами державою створюються правові, економічні, політичні, соціальні, психологічні та інші умови, які полягають у:

- виявленні, усуненні перепон і бар'єрів, що перешкоджають забезпеченню прав і задоволенню потреб інвалідів, у тому числі щодо доступу ними до об'єктів громадського та цивільного призначення, благоустрою, транспортної інфраструктури, транспорту, дорожнього сервісу, інформації та зв'язку, а також до освіти, праці, культури, фізичної культури і спорту (з урахуванням індивідуальних можливостей, здібностей та інтересів інвалідів);
- охороні здоров'я, соціальному захисті, забезпеченні виконання індивідуальної програми реабілітації інвалідів, наданні пристосованого житла;
- сприянні громадській діяльності.

Після ратифікації Україною Конвенції про права інвалідів Урядом України, відповідальними за соціальну й культурну сферу міністерствами було